

Marie Force

Voor altijd... gezien

Deel 1 in de *Voor altijd*-serie

ISBN 978-90-225-7680-9

ISBN 978-94-023-0621-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Virtuous*

Oorspronkelijke uitgever: HTJB, Inc.

Vertaling: Ella Vermeulen | World of Words

Omslagontwerp: Rob Krikke | Baqup

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 HTJB, Inc.

Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Natalie

Winter in New York is een smerige toestand. De stad biedt van november tot maart een gemene, grijze aanblik. Tijdens mijn eerste winter in Manhattan heb ik alles meegemaakt, van plassen natte sneeuw, die zelfs tot de meest waterdichte laarzen doordringt, tot spiegelgladde trottoirs. En dit met op de achtergrond de geur van gebakken uien uit een van de kraampjes, gemengd met een vleugje van de mysterieuze stoom die uit de metro opstijgt. Het is een combinatie waar geen woorden voor zijn.

Ik hou van elke stinkende, beijzelde, bevroren centimeter. Terwijl anderen zich binnen verschuilen, loop ik over straat met mijn hond Fluff aan de lijn. Haar volledige naam is Fluff-o-Nutter, je moet het me maar vergeven. Ik was negen toen ik haar vernoemde naar mijn favoriete voedselgroep op dat moment: marshmallow-schuim met pindakaas. Veertien jaar later is ze nog altijd mijn trouwste metgezel en het enige wat ik van mijn oude leven meenam naar mijn nieuwe. Ze is waar ik ben, behalve op school. Ik heb het een keer geprobeerd, maar werd tegengehouden bij de deur door mevrouw Heffernan die me met een stalen gezicht zei dat de

school geen plek voor huisdieren was. Zelfs nadat ik had gezworen dat ik haar de hele dag onder mijn bureau en uit het zicht zou houden, was het antwoord nog altijd nee. Ze citeerde met zo veel hartsucht wetten en huisregels rond hygiëne dat ik haar spuugspetters onder mijn linkeroog voelde. Ik moest een vrije dag nemen om Fluff terug naar huis te brengen en ik durf te zweren dat mevrouw Heffernan nog elke dag, als ik pauze heb, even onder mijn bureau controleert of ik Fluff niet toch heb meegenomen.

Omdat ik mijn harige kind van tien kilo dus niet mag meenemen naar school, heb ik een hondenoppas-annex-uitlater ingeschakeld om overdag voor haar te zorgen. Dat gaat best goed, behalve dan die keer dat Fluff een van de poedels beet. De hondenuitlater was geërgerd, maar ik ben er zeker van dat die arme Fluff zichzelf alleen maar verdedigde. Ze was erg uit haar doen en diep beledigd door het incident. Ik heb tegen haar gezegd dat ze zich moest gedragen, omdat ze – zou de hondenoppas ons afserveren – anders de hele dag in haar eentje binnen zou moeten zitten.

Sindsdien gedraagt Fluff zich bewonderenswaardig goed.

Ik beloon haar voorbeeldigheid met een extra lange wandeling door de Village. Er staat een snijdend koude wind en sneeuwvlokken dwarrelen neer op deze dag, begin januari. Het is zo bitterkoud dat zelfs de echte doorzetters binnen zitten, dus Fluff en ik hebben Bleecker Street zo'n beetje voor onszelf.

Aangezien ik hier nog vrij nieuw ben, vindt dit meisje uit Nebraska alles nog fascinerend. Ik hou van de architectuur en de chaos van de stad, net als van de taxi's en de fietsen die ook nu over de straten zigzaggen. Ik ben dol op de elegante vrouwen die chique outfits dragen waar ik zelf nooit op zou komen. En op de knappe mannen, de variatie, de dreadlocks, de tattoos, de muziek, het theater, de piercings en het eten. Ik verafschuw de armoede, de

daklozen die op straat moeten slapen, het vuil, de grauwheid en de graffiti. Maar alles bij elkaar opgeteld en afgetrokken hou ik toch meer van New York dan dat ik er een hekel aan heb.

Mijn huisgenoot heeft me wekenlang uitgelachen omdat ik, toen ik net was gearriveerd, geld gaf aan elke arme sloeber die mijn pad kruiste. Ze zei tegen me dat ik voor kerst blut zou zijn als ik daarmee doorging. Dus ik ben ermee opgehouden, maar nog altijd breekt mijn hart als ik een dakloze tegenkom, omdat ik wou dat ik ze allemaal kon helpen. Wat ik nog het fijnst vind, is dat ik me hier zo veilig voel. Als je iemand bent die bang is dat de grote stad gevaarlijk is, zal dat je krankzinnig in de oren klinken. Maar als je hebt overleefd wat ik heb overleefd, is veiligheid een relatief gegeven. Zoals ik het zie, zijn er voor elke persoon die je misschien op straat lastigvalt wel honderd die je te hulp schieten. Daar put ik troost uit.

Ik loop langs de etalages van het ene eind van Bleecker Street naar het andere en blijf hangen voor Marc Jacobs, tot de kou me dwingt om door te lopen. Als beginnend lerares kan ik alleen maar dromen van shoppen bij Marc Jacobs, dus heeft het geen zin om naar binnen te gaan. Bovendien zouden ze waarschijnlijk bij de aanblik van Fluff al flippen, dus loop ik door. Mijn gezicht is inmiddels zo koud dat het gevoelloos is geworden en ik begin een ijsjeshoofdpijn te krijgen zonder de lol van een ijsje. Ik overweeg terug te lopen naar het knusse appartementje dat ik met een collega deel, als iets in het speeltuintje aan het einde van de straat mijn aandacht trekt.

‘Kom op, Fluff. Gaan we nog even kijken wat daar aan de hand is.’ We zetten koers naar het parkje, Fluff trekt hard aan haar riem, hoewel ik geen idee heb of ze nu iets heeft gezien of een spoor ruikt. Ik heb geleerd dat ik haar dit soort dingen zelf moet laten uitzoeken, wil ik niet de hele dag met een pruilende hond opge-

scheept zitten. Ze is idioot sterk voor zo'n klein, oud hondje en ik moet bijna joggen om haar bij te houden.

Ik weet niet goed hoe ik moet omschrijven wat er vervolgens gebeurt. Wat ik wel weet, is dat we het ene moment nog driftig over het trottoir stappen en dat ik even later uitglijd over een gladde plek, waarbij ik even wankel tussen blijven staan en ter aarde storten. Tegen de tijd dat ik mijn evenwicht heb hervonden, heeft Fluff misbruik gemaakt van mijn gestuntel door zich los te rukken. De riem glijdt uit mijn hand, ze gaat er als een speer vandoor, richting park, met de snelheid van een drieste puppy.

De angst om haar fragiele lijfje vermorzeld te zien worden onder de wielen van een taxi geeft ook mij vleugels. Ik ren achter haar aan en roep steeds haar naam. Ze sprint een hoek om en verdwijnt voor een angstaanjagende seconde uit mijn zicht, tot ik ook de hoek om ben en haar weer in het oog krijg. Ik ben totaal op haar gefocust en doodsbang dat ze aan de andere kant het park uit zal rennen om daar in het verkeer terecht te komen.

'Fluff! Hier! Kom bij de baas!' Ik hol zo hard dat mijn longen branden van de kou en de inspanning. Er staan tranen in mijn ogen, niet alleen van de schrale wind, maar ook van de doodsangst dat mijn weerloze hondje doodgereden zal worden als ik haar niet heel snel te pakken krijg. 'Fluff!'

Ik knal hard tegen iets aan en ga nog veel harder neer, op mijn rug. Ken je dat gevoel dat de wind je de adem beneemt en je even niet kunt ademen? Of nou ja, even, zeker een minuut? Of nog langer? Dat heb ik dus, op de grond van de Bleecker Playground. Ik staar hulpeloos naar de grijze wolken, niet in staat zuurstof in mijn verbijsterde longen te zuigen.

Ik begin me zelfs af te vragen of ik dood ben. Ben ik aangereden door een bus, een taxi, een fiets of een ander voertuig? Zweef ik tussen leven en dood? Om me heen lijkt zich een kleine menigte te

verzamelen, vele ogen kijken op me neer. Mensen zijn altijd zo verdord nieuwsgierig als iemand anders iets naars overkomt. Ik hoor boze stemmen. In de drom om me heen wordt geduwd en getrokken.

Boven me verschijnt een gezicht. Het behoort toe aan een knappe man. Hij ziet er bezorgd en bekend uit. Woont hij bij me in de buurt? Ergens op de achtergrond schreeuwt iemand en dat zou ik best zelf eens kunnen zijn.

Dan is Fluff er opeens en likt mijn gezicht, braaf en ongerust. Dat is het moment waarop ik besef dat ik niet dood ben en dat ook zij nog leeft. De koude lucht mept me uit mijn verdoving. Ik kijk op in zachte, bruine ogen, een vriendelijk gezicht en wenkbrauwen die zorgelijk opgetrokken zijn.

‘Kop dicht, Hayden,’ zegt het vriendelijke gezicht. Hij heeft echt heel mooie ogen en in zijn donkere haar is hier en daar een draadje grijs te zien. Ik wil het uit zijn gezicht vegen om te checken of het net zo zacht is als het eruitziet. Zijn lippen zijn volmaakt gevormd. Het is het type lippen dat je wilt kussen. Zijn gezicht is betoverend, boeiend en doorleefd, als je begrijpt wat ik bedoel. ‘Zie je dan niet dat ze gewond is?’

Die stem. Ik ken die stem. Ik wil vragen of we elkaar al eerder hebben ontmoet, maar op een of andere manier kan ik nog niet praten.

‘Ze heeft mijn shot verkloot!’

‘Ik zei toch dat je je kop moest houden?’

‘Hou zelf je kop! Het is niet jouw shot dat ze verkloot heeft!’

De man met het aardige gezicht kijkt op me neer en laat zijn hand op mijn schouder rusten. ‘Denk je dat je kunt gaan zitten?’

Ik probeer het omdat hij het zo vriendelijk vraagt en ook omdat Fluff en ik deze mensen overduidelijk behoorlijk in de problemen hebben gebracht.

Zijn sterke armen helpen me rechtop te komen. Hij is zo dichtbij dat ik zijn aftershave kan ruiken. Hij ruikt duur, een vreemde gedachte die me bijna doet giechelen. Maar mijn borstkas doet nog altijd pijn en Fluff schopt een scène, waarbij ze luid keft en probeert mijn redder van me af te krijgen.

Had ik al gezegd dat ze nogal bezitterig is als het mij betreft?

De ogen van mijn redder puilen uit terwijl hij naar adem snakt. ‘Shit, zeg, die verdomde hond heeft me gebeten!’ Hij zwaait met zijn arm in een poging Fluff van zich af te schudden, haar kleine lijfje zwaait mee aan het einde van zijn arm. Hoe meer hij beweegt, hoe meer zij ervan overtuigd is dat ze beslist niet los moet laten. De man slaakt een ijselijke kreet.

De andere kerel, die net nog naar me stond te schreeuwen, haast zich naar ons toe om assistentie te verlenen.

‘Alsjeblieft, doe voorzichtig met haar!’ Ik vind mijn stem terug als ze op het punt staan arme Fluff zomaar een eind weg te slingeren om haar los te krijgen van mijn redder.

‘Pak haar dan!’

Ik krabbel overeind tot ik op wiebelige benen verticaal sta, duizelig van het snelle opstaan en steek mijn armen naar haar uit. ‘Fluff!’

Godzijdank ziet Fluff me staan, besluit vrijwillig los te laten en komt gewillig naar me toe.

‘Fuck, zeg, je bloedt,’ constateert de man die Hayden heet. ‘Moet je zien, hij bloedt!’

Ik weet niet zeker of hij het tegen mij heeft of tegen een compleet team dat zich over de aardige man ontfermt om zijn wonden te verplegen.

‘Moet hij naar de Spoedeisende Hulp?’ vraagt Hayden. Hij is krankzinnig knap: lang, brede schouders, donker haar en ijsblauwe ogen. Hij is ook woedend. ‘Zeg me alsjeblieft dat hij niet naar de

fucking Spoedeisende Hulp hoeft. Als we deze hele fucking dag verliezen...'

'Hayden!' Mijn gewonde redder wuift de anderen weg en dept zijn wond met wat gaas. 'Hou alsjeblieft je kop en flikker op. Ga even een eindje lopen en haal diep adem.'

'Jij hebt makkelijk praten, Flynn. Jij wordt er niet op afgerekend als dit ding niet op tijd en binnen het budget klaar is.'

'Flikker. Op.'

Hayden stormt weg en blaft links en rechts bevelen naar zijn troepen.

Ik kijk om me heen en zie camera's, trappen, lichtmasten, elektriciteitskabels die als slangen over de grond kronkelen en aan de zijkant een tent en een heleboel mensen die nu een beetje onzeker kijken. 'Het spijt me, ik had geen idee wat hier gaande was,' zeg ik. 'Fluff had zich losgerukt en ik ben blind achter haar aan gehold.' Ik waag een blik op hem en dan dringt het eindelijk tot me door. Mijn hond heeft Flynn Godfrey gebeten. De enige echte. Flynn *freaking* Godfrey.

'Jij bent... O, lieve hemel, het spijt me. Ik weet niet wat haar bezielde. Het ene moment lopen we nog gewoon te wandelen, even later bijt ze Flynn Godfrey.'

Zijn leuke ogen twinkelen met pretlichtjes.

'Zo grappig is dat niet.' Onvoorstelbaar dat hij hier staat te lachen!

'Een beetje grappig is het wel.'

'Het is fucking helemaal niet grappig!' loeit Hayden over de lengte van het park.

'Kop houden, Hayden,' roept Flynn terug zonder zijn blik van me af te wenden.

'Gaat het? Heb je pijn? Het spijt me ontzettend, dit doet ze anders nooit. Het bijten is iets nieuws. Ze is veertien en momenteel een groter monster dan ze als puppy was. En ik ratel maar wat. En

jij bent Flynn Godfrey.’ Ik doe een stapje terug en hoop dat de grond me zal verzwelgen voordat ik sterf van gêne voor de ogen van de grootste filmster in het universum.

‘Wacht even.’

Ik hou mijn pas in, want wat kun je anders doen als Flynn Godfrey een order uitvaardigt?

‘Gaat het een beetje met jou?’ vraagt hij, omdat hij zijn eigen verwonding blijkbaar is vergeten.

Ik ben sprakeloos onder de krachtige glans van zijn betoverende schoonheid, dus ik knik.

‘Zeker weten?’

‘Ja.’ Ik wring de woorden langs iets raars in mijn borst en in mijn keel. ‘En jij?’

‘Het is maar een schrammetje, niets om je zorgen over te maken.’

‘Oké, nou dan eh... aangenaam kennis te hebben gemaakt. Ik ben een grote fan van je werk. Misschien wel je grootste fan. Maar geen stalker of zo, maak je geen zorgen.’ Sta ik nu echt te raaskallen tegen de populairste *celeb* ter wereld? ‘Ik zal nu mijn mond houden. Nogmaals mijn excuses dat ik je werk heb onderbroken. En ook excuses aan hem.’ Ik maak een hoofdgebaar in Haydens richting. Die staat nog steeds te brommen en te bulderen en opeens wil ik heel graag weg, want die vent is eigenlijk nogal eng als hij zo boos is.

Ik hou Fluff extra stevig in mijn arm en trek me haastig terug, waarbij ik bijna struikel over een kabel op weg naar de uitgang van het park. Daar zie ik pas de gigantische borden aan het hek: VAN-DAAG GESLOTEN VANWEGE FILMOPNAMEN. O, geweldig.

Ik ben me er zeer van bewust dat alle aanwezigen in het park me nakijken – inclusief Flynn Godfrey, bekendste filmster ter wereld – dus ik loop zo snel als mijn rubberen benen het toelaten.

Achter me hoor ik mannenstemmen luidruchtig ruziemaken. En dan hoor ik zijn stem weer.

‘Hé wacht even, niet weggaan.’

Heeft hij het tegen mij? Ik wil het niet weten, dus ik zet een tandje bij. Fluff probeert zich los te wurmen uit mijn armen, omdat ze zelf wil lopen. ‘Ik peins er niet over, juffie. Jij gaat echt nergens meer heen.’

Fluff piept klaaglijk en blijft pogingen doen zich los te worstelen.

‘Waag het niet om mij te bijten,’ zeg ik dreigend.

‘Hé, wacht nou even!’

Het is Flynn die roept en hij roept wel degelijk naar mij. Terwijl alles in me zegt dat ik moet doorlopen – wat zeg ik? Wegrénen! – hou ik mijn pas in en keer me om. Heel veel later zal ik hierop terugkijken als zo’n moment waarop je hele leven verandert, terwijl je op het moment zelf helemaal niet doorhebt dat je hele leven verandert, maar achteraf besef je pas hoe belangrijk het was.

Dus...

Hij holt achter me aan. Flynn Godfrey zit achter me aan.

De paar mensen die op Bleecker aanwezig zijn, houden op met wat ze aan het doen zijn om hem eens goed te bekijken. Zelfs in de bittere kou is de aanblik van de grootste filmster ooit voldoende om even te stoppen met wat dan ook. Zijn adem komt in witte wolkjes uit zijn mond als hij me inhaalt. Zijn intense blik ontwapent me.

‘Zeg me alsjeblieft niet dat je arme Fluff gaat aanklagen.’ Ik verkiez geestig boven paniekerig. ‘Ze bezit niet meer dan een met dons gevuld mandje, een paar kauwspeltjes en een heel dure, maar in de praktijk blijkbaar waardeloze riem.’

Zijn lippen trillen een beetje, maar zijn ogen... zijn ogen staan

opeens diep, donker en vastberaden. ‘Je hebt niet gezegd hoe je heet.’

‘Waarom wil je weten hoe ik heet? O, je gaat me aanklagen, hè? Voor je een ton uitgeeft aan advocaten, wil ik je even zeggen dat Fluff aanzienlijk meer bezit dan ik.’

‘Ik ga je niet aanklagen,’ zegt hij grinnikend. ‘Maar ik wil wel graag een kop koffie met je drinken. Als je daarvoor tijd hebt, tenminste. En als ik mag weten hoe je heet.’

‘Je wilt k-koffiedrinken... met m-mij?’

‘Als je tijd en zin hebt, én als je me vertelt hoe je heet.’

Ik ben verbijsterd en sprakeloos. En iedereen die me kent kan je vertellen hoe bijzonder dat is, want dat gebeurt... nou ja, nooit. Op school noemen ze me ‘kletskaus’ omdat ik tijdens de lunch graag met collega’s klets terwijl die veel liever even genieten van een paar minuten rust.

‘Je hebt toch hopelijk wel een naam?’

‘Natalie. Ik heet Natalie.’

‘Natalie. Niets mis mee. Hoort er ook nog een achternaam bij?’

‘Bryant.’ Soms voelt het nog onnatuurlijk om mijn nieuwe naam te zeggen. Maar mijn oude naam... Mijn oude naam hoort bij mijn oude leven en geen van beide horen thuis in mijn volmaakte nieuwe leven dat net nog even een graadje perfecter is geworden.

‘Natalie Bryant. En Fluff.’ Hij heft zijn hand alsof hij haar wil aaien, maar bedenkt zich wijselijk als hij haar hoort grommen.

‘Fluff-o-Nutter.’

‘Sorry?’

‘Dat is haar volledige naam. Fluff is maar een koosnaam.’ Ik weet niet waarom ik hem dit vertel, maar als hij in de lach schiet, en hij moet echt hard lachen, voelt mijn maag helemaal raar en fladderig. Ik heb Flynn Godfrey aan het lachen gemaakt. Terwijl hij

een lachtraan uit een ooghoek veegt, kom ik tot de conclusie dat het me best bevalt om Flynn Godfrey aan het lachen te maken.

Nou, dit dreigt alsnog een reuze-interessante dag te worden.